

Expedient: 19/25**Expedient de gestió:** 2024RCAL...**Número de registre:** 2024/...**Recurrent:** RMSP**Tribut:** Impost sobre béns immobles**Data de presentació del recurs:** 25/01/2024

El Consell Tributari, reunit en sessió de 24 de juliol de 2025, coneixent del recurs presentat per RMSP, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- A la data referenciada a l'encapçalament, l'interessat interposa recurs d'alçada contra els actes que es detallen a continuació:

Acte impugnat / Rebut	Detall: Concepte	Identificador / Adreça Objecte	Import €
Resolució de gerent	IMPOST BÉNS IMMOBLES	...	2.741,52

2.- La interessada interposa un recurs d'alçada contra la resolució del gerent de l'IMH en què es va desestimar la seva petició relativa al fet que no era el subjecte passiu de l'impost sobre béns immobles. En síntesi, al·lega que sobre la base de l'article 233-23 del Codi civil de Catalunya així com diversa regulació del dret civil català i la sentència 97/06 de l'Audiència Provincial de Barcelona, que adjunta diverses despeses, entre les quals l'impost sobre béns immobles correspon a aquell que tingui atribuït l'ús de l'immoble i no el que tingui el dret de propietat.

3.- De la documentació incorporada a l'expedient, els antecedents del mateix i l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda es desprèn la relació de fets següent:

- En data 17/01/2020 la persona interessada va adquirir la propietat de la finca situada a ..., com a conseqüència de la mort de la seva mare, la Sra. RMSP. Al seu germà, el Sr. MSP, se li va adjudicar el dret d'ús i habitació sobre l'immoble referit.
- En data 03/03/2022 es notifica la liquidació de l'impost sobre béns immobles corresponent a l'exercici 2022 amb número de rebut CT2022... com a conseqüència de l'alteració de la titularitat de l'immoble situat a
- En data 26/01/2023 es va publicar l'edicta pel qual s'aprova el padró de contribuents de l'impost sobre béns immobles de l'exercici 2023.
- En data 9/10/2023, la interessada va presentar reclamació contra la diligència d'embargament amb número de rebut EB2023..., emesa a conseqüència de l'impagament dins del període voluntari de la quota de l'IBI de l'exercici 2023, al·legant falta de notificació de la liquidació així com no ser el subjecte passiu de l'impost.
- En data 9/01/2024 es notifica la resolució de gerent dictada el 16/11/2023 per la qual s'estimava en part les al·legacions presentades per la interessada, resolent retornar la diferència entre el recàrrec del 20% cobrat i el 5% que li correspon, i desestimar-ne la resta.
- En data 25/01/2024, presenta recurs d'alçada contra l'anterior resolució de gerent mitjançant la presentació de la instància 2024/....
- En data 22/08/2024 reitera les seves al·legacions mitjançant la presentació de la instància 2024/....

4.- L'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- D'acord amb l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona, en concordança amb l'article 14.2.c) del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de

les hisendes locals, contra els actes de l'administració municipal d'aplicació dels tributs es podrà interposar, en el termini d'un mes, el recurs d'alçada amb efectes de reposició.

Per això es considera que el recurs d'alçada s'ha interposat en termini i correspon la seva admissió.

Segon.- La interessada al·lega que no és el subjecte passiu de l'IBI meritat sobre l'immoble ubicat al carrer ..., perquè el seu germà va adquirir a títol de prellegat el dret d'ús i habitació de l'habitatge i considera que el pagament del tribut li correspon. Fonamenta la seva petició a l'art. 233-23 del Codi civil de Catalunya.

No obstant això, cal tenir en compte que la normativa reguladora de l'impost sobre béns immobles està recollida als articles 60 i següents del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'Ordenança fiscal núm. 1.1 de l'Ajuntament de Barcelona, reguladora de l'impost sobre béns immobles.

La Llei general tributària és clara sobre això. Als seus articles 7, 9 i 14 preveu que els tributs es regiran per les lleis reguladores de cada tribut i per les altres lleis que continguin disposicions en matèria tributària. Tindran caràcter supletori les disposicions generals del dret administratiu i els preceptes del dret comú. Les lleis i els reglaments que continguin normes tributàries ho han d'esmentar expressament al títol i a la rúbrica dels articles corresponents. No s'admet l'analogia per estendre més enllà dels termes estrictes l'àmbit del fet imposable, de les exempcions i altres beneficis o incentius fiscals.

Respecte de la supletorietat del dret comú a l'àmbit tributari el Consell Tributari ja es va pronunciar a l'expedient 601/21:

«A més, l'art. 7.2 de la LGT estableix que “Tindran caràcter supletori les disposicions generals del dret administratiu i els preceptes del dret comú” i, en aquest sentit, el número dos de la disposició addicional primera, de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques estableix que es regiran per la seva normativa específica i supletòriament pel que es disposa en aquesta Llei: “a) Les actuacions i procediments d'aplicació dels tributs en matèria tributària i duanera, així com la seva

revisió en via administrativa”, per la qual cosa, la norma que invoca el recurrent per a emparar la suspensió que al·lega no és d'aplicació directa als procediments tributaris i, per tant, no pot prevaler enfront de les previsions establertes per la norma tributària.»

En aquest mateix sentit la Sentència del Tribunal Suprem núm. 1849/2022 de 26/04/2022 (ECLI:CA:TS:2022:1849) resol que:

“Esta idea permite también rechazar una eventual virtualidad impeditiva -a los efectos de la integración normativa-, derivada de la lectura conjunta de los artículos 7 LGT y 9 LGT que, en definitiva, carecen de relevancia en la controversia suscitada, pues el IBI es regulado por el TRLHL que, a los efectos de dilucidar la delimitación del sujeto pasivo del tributo, lo hemos interpretado a la luz del artículo 36 LGT.”

A més, la interessada fonamenta les seves peticions a l'article 233-23 de la Llei 25/2010, de 29 de juliol, del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família en què es regulen les obligacions per l'atribució de l'habitatge familiar en els casos de dissolució del matrimoni:

“Los gastos ordinarios de conservación, mantenimiento y reparación de la vivienda, incluidos los de comunidad y suministros, y los tributos y las tasas de devengo anual corren a cargo del cónyuge beneficiario del derecho de uso.”

No obstant això, de la documentació aportada per la interessada i que obra en l'expedient, el Sr. MSP va adquirir el dret d'ús i habitació sobre l'immoble objecte de l'IBI a títol de prellegat testamentari. En virtut d'això, el que ostenta el Sr. MSP és la titularitat d'un dret real d'ús i habitació, regulat en els arts. 562-1 a 562-11 del Codi civil de Catalunya, el concepte i la naturalesa jurídica del qual no s'identifiquen ni poden confondre's amb el dret d'ús atribuït en ocasió de crisis matrimonials, que és el que es contempla a l'art. 233-23 del mateix Codi, dret subjectiu, aquest últim, de naturalesa familiar *sui generis*. En conseqüència, l'adquisició del dret d'ús i habitació per causa d'herència res té a veure amb l'atribució de l'ús de l'habitatge en els casos de nul·litat, divorci o separació legal del matrimoni i la consegüent assumpció de les despeses ordinàries de l'habitatge per qui té atribuït el seu ús.

I tampoc pot el dret real d'ús i habitació identificar-se ni equiparar-se al dret real d'usdefruit, com es desprèn de la seva distinta regulació i configuració jurídica (arts. 561-1 a 561-37 per a l'usdefruit, i els citats arts. 562-1 a 562-11 per al dret d'ús i habitació), sense perjudici de l'aplicació supletòria del règim legal de l'usdefruit al dret d'ús i habitació.

Arribats a aquest punt cal recordar i confirmar que la regulació de l'IBI es troba recollida al text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals la normativa de la qual es detalla a continuació.

Tercer.- L'article 63.1 del RD legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, determina que són subjectes passius, a títol de contribuents, les persones naturals i jurídiques, i les entitats a què es refereix l'article 35.4 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, que ostentin la titularitat del dret que, en cada cas, sigui constitutiu del fet imposable d'aquest impost.

L'article 61 del mateix text normatiu estableix:

“1. Constituye el hecho imponible del impuesto la titularidad de los siguientes derechos sobre los bienes inmuebles rústicos y urbanos y sobre los inmuebles de características especiales:

De una concesión administrativa sobre los propios inmuebles o sobre los servicios públicos a que se hallen afectos.

De un derecho real de superficie.

De un derecho real de usufructo.

Del derecho de propiedad.”

Afegeix el paràgraf 2 d'aquest precepte que:

“la realización del hecho imponible que corresponda entre los definidos en el apartado anterior por el orden en él establecido determinará la no sujeción del inmueble urbano o rústico a las restantes modalidades en él previstas.”

Així mateix, l'article 75 del TRLRHL i el precepte 11 de l'Ordenança Fiscal 1.1 estableixen que l'impost es meritara el primer dia del període impositiu, coincidint el període impositiu amb l'any natural.

Per tant, l'impost es meritara l'1 de gener de cada exercici i el subjecte passiu ho sera qui ostenti la titularitat del dret que constitueix el fet imposable del tribut, que tal com s'ha detallat anteriorment son la titularitat d'una concessió administrativa sobre l'immoble, d'un dret de superfície, de l'usdefruit o de la propietat; no esmentant el dret d'ús i habitació.

Tal com hem dit anteriorment, de conformitat amb l'art.14 de la LGT es prohibeix de manera expressa l'analogia per estendre més enllà dels seus termes estrictes l'àmbit del fet imposable.

En aquest cas, la Sra. RMSP és des del 17/01/2020 la titular del dret de propietat sobre la finca situada a ..., no existint sobre l'immoble cap altre dret que constitueixi el fet imposable de l'impost. El Sr. MSP únicament ostenta l'ús o habitació sobre aquesta, un dret que no constitueix el fet imposable de l'impost.

En conclusió, de tot això, no cal sinó confirmar que la Sra. RMSP és el subjecte passiu de l'impost sobre béns immobles per ser la titular des del 17/01/2020 del dret de propietat sobre la finca situada a ... i no existir una altra titularitat sobre cap altre dret dels inclosos a l'article 61 del RD legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

Per això, i coincidint amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs d'alçada interposat.